

Mohácsremix

A csinitáboron gondolkoztam, de láttam a programban, hogy a hetet divatbemutató zárja, ahol a szülők megtekinthetik az elkészült ruhakölteményeket egy gyerek fashion show keretében, és ez visszariasztott. A madártábornál tetszett az odúbar-kácsolás, ott viszont a mikroszkópos bagolyköpet-elemzés bizonytalanított el. Végül az írótabort választottam. Tomori Nagy Sándor író vezeti, akit már többször jelöltek József Attila-díjra. Reggel nyolctól délután ötig tartanak a foglalkozások. Be kell majd diktálni adatokat, például a szülők foglalkozását. Egyik osztálytársam, a Lili is beiratkozott.

Az első nap ismerkedéssel telt, beszélgettünk a kötelező olvasmányokról, verseteket szavaltunk. Délelőtt még a fák alatt ültünk az árnyékban, délután be kellett menekülnünk a hőség elől egy alagsori terembe. Sándor bácsi azt kérte, hogy hétvégére írjunk fogalmazást *Családi kör* címmel. Egy estém otthon. Figyeljük meg, mi történik, hogy zajlik le a vacsora, miről beszélgetnek a felnőttek. Gyűjtsünk anyagot, mint az igazi novellisták, csak aztán üljünk le írni. Uzsonna után megjött apa a kocsival, és még a vihar előtt hazaértünk.

Ülök az asztalnál a konyhában, zuhog az eső, csapkodja a követ a gangon. Vastag sugárban ömlik a víz a tetőről. Arra gondolok, hogy máris elkezdem gyűjteni a megfigyeléseket a *Családi kör*hez. Az eső hangja megváltozik, búgni kezd az ereszcsonna. Sötét van, mintha késő este lenne, pedig még nyolc óra sincs. Ilyenkor még sütni szokott a nap. Sorban felkapcsolják a lámpákat a lakásokban. Már nem dörög, de zuhog rendületlenül. Csorog a víz, foltokban ázik a vakolat.

Bent vacsorázunk a szobában, hogy nézhessük az új tévét, amit apa vett délután a Média Marktban, és délután már föl is szerelte a falra. A régi tévénk őszel elromlott, lomtalanításakor kirakta a kapu elé. Látom, milyen büszke, hogy ilyen klassz tévét szerzett. Okostévé. Éles a kép, tiszta a hang, mintha itt beszélne a bemondó a szobában. Riasztásos bréking a hírekben a vihar miatt: nagy mennyiségű csapadék hullott a nyugati országrészre, a folyók vízállása hirtelen megemelkedett, a Dunáé több méterrel. Hömpölygő ár közeledik a főváros felé. A rendőrségi drón közel ereszkedik a folyóhoz, a barna hullámok rönköket és szemetet sodornak magukkal. Játszótéri pad, műanyag kuka, önmaga körül forgó gyerekkosci. Néhány településen árvízkárokat okoztak a gátszakadások és buzgárok, a lakosság egy részét evakuálták. A helyszínre érkezett a miniszterelnök, a rendőrkapitány és a tűzoltóparancsnok. Nincs ok aggodalomra, képzett szakemberek szavatolják a biztonságunkat. A fővárosban a rakpartot teljes hosszában mindenre elszánt katasztrófaelhárítók ellenőrzik. Az utolsó képen a miniszterelnök úr: aggódó ráncok a homlokon, de elszánt tekintet, a szájszögletben pajkos mosoly.

Apám elkapcsol, néhány csatorna nem működik a vihar miatt. Nincs jel, mondja, de ez nem a mi tévénk hibája. Bemutatót tart a készülék működéséről és külön-

leges funkcióiról. Például szinkronizálható mobiltelefonnal, ami jó hír volna, ha lenne mobilom. Majdnem mindenkinek van már az osztályban, tévét is tudnak nézni rajta, és profiljuk van az Instán. Sokszor emiatt nem értem, hogy miről beszélgetnek a szünetben. Megállítható a kép, mutatja apám, élő adásnál is. Mondjuk kimegyünk a konyhába teát főzni, aztán újraindítjuk. Ha zavar, hogy le vagyunk maradva az időben, gyorsképzésmódban átfutunk az eltelt perceken, amíg eljutunk a jelenig. De az az igazi technikai bravúr, hogy kikapcsolás után a képernyőt össze lehet göngyölni. A távirányítón megnyomsz egy gombot, és a tévé zümmögve bekunyorodik a tokjába. Ez a csévélőfunkció tetszik apámnak a legjobban. Többször egymás után ki- és begöngyöli a tévét. Gyerekesen lelkendezik: azt lehetne hinni, hogy elértünk a fejlődésben egy határig, a kutatások új irányt vesznek, géntechnológia vagy nanoorvoslás, erre kijönnek egy ilyen nyolc kás, tekeredős csodával. Mit szölok hozzá? Én is el vagyok ájulva? El vagyok, mondom, teljesen kikészültem.

Behozza tálcán a kaját: szójasásirt, sült krumpli, a Westendből hozta műanyag dobozban. Ő a tegnapi sültkolbászt eszi hidegen, kenyérral, hagymával, és sört iszik hozzá. Nem eszem húst, vega vagyok, ő szinte csak húst eszik. Azt mondja, amiben nincs hús, az neki nem étel. Olyan, mintha nem is evett volna. Mindegy, mennyi köretet, kenyeret, savanyúságot töm magába, hús nélkül szart sem ér. Egyszerűen éhes marad. Nem volt egyszerű elfogadtatnom vele, hogy én viszont nem eszem húst. Indokoljam meg? Nincs mit megindokolni, nem rakom a számba többé döglött állatok büzlő nyesedékét. Úgy nézett, mintha megőrültem volna. Megalázó körülmények közt tartott és könyörtelenül lemészárolt állatokkal kapcsolatban a továbbiakban elképzelhetetlennek tartom, hogy cafrangjaikat fogammal széttrancsírozzam, és lenyeljem. Zsenge és fejlődő szervezetem fehérjeigényéről és a növekedésemet megakasztó veszélyes hiánybetegségekről kezdett papolni. Naiv voltam, amikor azt képzeltem, hogy szép szóval meg tudom győzni. Keményebb eszközökhöz kellett folyamodnom. Meg kellett vele értetnem, hogy fölösleges minden további erőfeszítés, hacsak nem akarja, hogy felvágjam az ereimet vagy fejest ugorjak az udvar közepére. Nem eszem húst, kész, passz, abba lehet hagyni az erőszakoskodást. Elfogadom, hogy ő eszik húst, azt csinál, amit akar. Alkalmazkodom a körülményekhez: hűtőnk döggút, spájzunk hullaház. Elviselem székle-tének mocsárszagát, ami kiírthatatlanul beitta magát a fürdőszoba falába. Másnap reggel, mintha mi sem történt volna, főtt szafaládét tett elém az asztalra kenyérral és fölszeletelt tévépaprikával, reggeli gyanánt. Felborítottam az asztalt, habzó szájjal rángatóztam a földön. Nem próbálkozott többé a szafaládéval. Se felvágott, se kolbász, se májkrém, se disznósajt, se marhanyelv, se szalontüdő.

Csendben rágunk, apám tányérja mellett a távirányító, szabályosan, mintha evőeszköz lenne. Véget ér a Gogolák-show a tévében, a biztonsági őrök kivezetik a vitaközö vendégeket. Sértéseket vágtak egymás fejébe, elcsattant néhány pofon. Mindig ez a menetrend, de most valamiért a két kopasz is ütni kezdi egymást. Gogolák Tibi a közönség széksorai közé menekül. Apám felmordul, hogy nem azért vett egy nyolc kás csévélhető tévét, hogy ezt a baromságot nézzük. Átkapcsol egy ismeretterjesztő csatornára. Egy fatimai bevásárlóközpontban tízezer négyzetméteren árulnak kegytárgyakat. A főbejáratnál a fatimai szüzet ábrázoló bábuba alulról sűrített levegőt fújnak, integet a karjával, lobog a haja, az árnyéka kalimpál, összeomlik, újra felágaskodik.

Tudom, hogy ha apa befejezi az evést, és kinyitja a második sört, megkérdezi, mi volt a nyári táborban. Milyen élményekkel lettem gazdagabb. Egyszer már megkérdezte a kocsiban, mondtam neki, hogy semmi nem történt. De ezzel nem fogja beérni, alkalmas pillanatban újra érdeklődik. Szeretne kicsikarni egy részletes beszámolót. Milyenek a foglalkozások, kedvesek-e a pajtásaim. Milyen hasznos dolgokat tanultam az íróbácsitól. Milyen volt az ebéd, megettem-e mindent.

Abban reménykedem, hogy hátha mégse, végül is vakáció van, nyári táborba járok, nem iskolába. Talán megelégszik azzal mára, hogy lett egy új tévénk. Felém fordul ragyogó arccal, és azt mondja, klassz tévé, mi? Bólintok, igen, mondom, de mi az a nyolc ká? A nyolc ká?, mondja, és az arca elsötétül. Megint kezdem az okvetetlenkedést. Mi a nyolc ká, a hülye is tudja. Magától értetődik. A nyolc ká, mondja, és a kioktató hangsúly mögött érződik a kásás bizonytalanság. A nyolc ká, mondja, az a nyolc kimenet. Ká mint kimenet. Odamegy a tévéhez, és összeráncolt homlokkal számolni kezdi rajta a lukakat. Ötig jut. Keresgél, hiába, nincs több. Nem nézek oda, stikában nézem a szemem sarkából. Lepattint egy fedőlemezt, mögötte van egy csomó port meg interfész. Hümmög, sehogy sem jön ki a nyolc. Lehet, hogy nem nyolc kás ez a tévé, csak öt. Vagy húsz. Visszapattintja a fedelet. Úgy teszek, mintha nem figyelnék oda. Rágok. Nyelek. Iszom. Szeretnék már a szobámban lenni.

Az estéket és a reggeleket néha elég nehéz kibírni. Ma reggel például elaludtunk. Lassan nyammogva ettem a zabkását. Láttam, hogy legszívesebben rám szólna, de óvatos a múltkori eset után, mikor idegösszeroppanást kaptam. Megkérdezte, hogy mindent összepakoltam-e. Kértem inni. Tej, narancslé, ásványvíz? Alaposan megfontoltam a választ. Fékezett sebességgel vette ki a hűtőből a narancslét, hogy ne tűnjön sűrűtésnek. Kitöltötte egy pohárba. Sokáig néztem a narancslét. Nem akar megzavarni, mondta, de sietnünk kellene, mert nem lenne jó, ha első nap elkésznek a táborból, mit gondolok? Addig is szívesen kihozza a táskámat a szobából, hogy haladjunk. Ittam egy kis narancslét. Bekaptam egy kanál zabkását. Leharaptam a kifli csücskét. Olvastam, hogy minden falatot harmincháromszor kell megrágni. Apám a konyhaablakban állva nézett kifelé az üres gangra. El kellett ismernem, hogy nagy önuralomról tesz tanúbizonyságot.

Be kell diktálni a szülők munkáját, mondtam, kérték a visszaigazoló levélben. Apám rémülten nézett rám. Postás volt, de tavaly kilépett, azóta fogalmam sincs, mit csinál. Megdörzsölte az orrát, és azt mondta, hogy anyagmozgató. Azt kell diktálni, anyagmozgató. Az mi?, kérdeztem. Odahúzta magához az asztalon a mézet. Az előbb nálad volt a méz, mondta, most nálam. Más, ha ott van, más, ha itt. Fontos, hogy hol a méz. Ez az anyagmozgató.

Papa, mondtam, és felálltam az asztaltól. Tessék, kislányom. Papa, valaki hajnalban bejött a szobámba. Megfeszül az arca. Biztos csak álmodtad. Lehunyom a szemem, hogy lássa, hogy aki bejött, a szeme be volt varrva. Apám gyorsan az órára néz a falon, és felkiált, jézusom, elkésünk, irány a fürdőszoba, fogmosás, gyerünk, gyerünk. Nincs kedvem elájulni, engedelmeskedem. A konyhai órát még anya vette: mintás tányér evőeszköz-mutatókkal. A nagymutató kanál, a kismutató villa, a másodpercmutató kés. Mennek körbe, mintha kavargatnák az időt, hogy kihűljön.

Bezárkózom a fürdőszobába. Egy ideig bent tartom a levegőt, hogy ne hányjam el magam. Mindennap felkelés után ürít, jó az emésztése. Mit evett tegnap, hány sört ivott. Fogmosás, vagyis a fogmosás szimulálása. Kinyitom a csapot, hogy hallja a csobogást. Ujjhegynyi fogkrémet dörzsölök az ínyemre. Utálok a mentolt és ezt a zselés állagot. Zurbolok, kiköpöm. Mindig megszagol utána, ellenőrzi, hogy tényleg mostam-e fogat. Bevizezem a fogkefét, visszateszem a pohárba. Szeretem apát, pedig csak egy szám, a nyolcszázötvenhatezer-háromszáztizenhetes. Meglátom a tükörben Mimit: fekete haj, kék köpeny, fehér szárnyak. Szomorú, mert meghalt, és gyerek maradt. Nem látja a színeket, a formákat, nem hall zenét. Nem érzi a hideget, sosem fázik. Számokat érzékel, számokat hall, számokat lát. Minden szám, a napsütés, a fogkrém, az apám, és én is csak egy szám vagyok neki. Én vagyok az egyes, ezért jön el hozzám minden nap, mert én vagyok az egyes. Egyik nap virágot hozott: ami nekem szín, illat, forma, az neki szám. Kinyitottam az ablakot, és kidobtam az elszáradt számokat. Apáról beszélgetünk suttogva: Mimi szerint apa magányos. Mióta anya meghalt, nem történik vele semmi. Megváltás lenne neki a halál. Mimi, rossz vagy, félek tőled. Ha nem gyűjtöm fel a lakást, ha nem ölöm meg, elvesz feleségül, és a gyerekek anyja és testvére leszek egyszerre.

Meddig tart még?, kiáltja apa az ajtó mögül. Mimi a szája elé kapja a kezét színeszkedve, ijedten néz, csúfolódik rajtam, hogy mennyire félek. Hogy félhetnék egy számtól? Búcsút intek Miminek. Rám ölti a nyelvét, és eltűnik. Állok az ajtó mögött, és hallgatózom. Apa, te csúnya, csúnya kisfiú.

Rá se nézek, szó nélkül elmegyek mellette. A szobámban felkapom a táskámat. Kint a fogason apa kabátja cigarettafüst- és kifliillatú. Megyünk le a lépcsőn, cipeleli azt a nagy táskát. Kérem, hogy minek ennyi cucc, műszerek, eszközök, iratok a munkához, mondja ingerülten. Mikor hazajön, mindig bezárja a szekrénybe. Egyszer letette a fogas alá, ment a hűtőhöz sörért. Próbáltam fölemelni, meg se moccan. Nem mertem a cipzárt elhúzni. Észrevette, hogy piszkálom, de nem lett mérges. Mutatott egy kicsi, zöld korongot, úgy tartotta, hogy ne lássak be a táskába. Forgatta az ujjai közt, és azt mondta, az egy univerzális pittyentő. De hogy mire való az univerzális pittyentő, nem árulta el.

A fatimai pláza után visszakapcsolunk a Pszichotévére. Reklám megy, próbálok nem odafigyelni. Szisszenve nyílik a sörös doboz, kihabzik a lukon. Befezem az evést, eltolom a tányért. Apa szigorúan rám néz. Felállok, kiviszem a mosogatóba a koszos edényeket. Parancsoló tekintete megenyhül. Kint villámlik, de nem dörög. Csattog az eső a járdán és az autók tetején.

Napok óta készülök, hogy beszéljek az apámmal. Nézem, ahogy a sört egy megdöntött pohárba csurgatja. Nem szeret dobozból inni, és nem szereti a habot. Emelkedik a sűrű, fehér sörhab, mindjárt túlbillen a pohár peremén. Azzal kezdeném, hogy tudja-e, hogy kicsoda ő. Tessék? Felnézne rám szórakozottan. Óvatosan tovább púpozza a habot a poháron. Nem folyik le oldalt, pedig már akkora, mint egy gombóc fagyi. Ha rátenné az univerzális pittyentőt, megállna a tetején. Te nem ember vagy, hanem egy szám. Mi vagyok? Szám? Milyen szám? A nyolcszázötvenhatezer-háromszáztizenhét. Nem tudja az egész sört kitölteni, bosszankodva lötyköli a maradékot a doboz alján. Undorodva megissza. Miket hordok itt össze, miféle számokról zagyválólok? Jobban tenné, folytatom zavartalanul, ha ellenkezés

helyett elfogadná, amit mondok, mert ez a színtiszta igazság. Apa, te egy szám vagy. Nem ember vagy, hanem egy szám. És még valamit el kell mondanom, csak kérlek, ne legyél mérges. Ígérd meg, hogy nem húzod fel magad. Tisztáznunk kell egy fontos dolgot. Én nem vagyok a gyereked. Semmi közünk egymáshoz. Nem vagy a gyerekem? Akkor kinek a gyereke vagy? Erős markával összegyűri a sörösdobozt. Recseg a fém. A roncsot kidobja a szemébe. Össze kell gyűrni, hogy ne foglaljon sok helyet. Ha összegyűri, ritkábban kell levinni a szemetet a kukába. Praktikus. A kóláspalackot is mindig összenyomorítja. Mindent össze kell nyomni, le kell préselni, ki kell lapítani, hogy kevesebb legyen a szemét. Ránézek, egyenesen a szemébe, hogy vegye tudomásul, komolyan beszélek. Nincs kedvem tréfálkozni. Nem vagyok vicces kedvemben. Senkinek, válaszolom, senkinek nem vagyok a gyereke. Senkinek? Elárulom, az meg hogy a fenébe lehetséges? Megvárom, hogy lecsillapodjon bennem az ingerültség-hullám, amit a buta kérdésével keltett. Előbb-utóbb úgyis rájöttél volna, mondom. Azért jöttem ide, hogy tanulmányozzam a földi körülményeket. Apa az arcát masszírozza. Kimerült, és most, amikor végre lazíthatna, váratlan nehézségekkel kell szembenéznie. Iszik egy kortyot a sörből. Kétoldalt marad két fehér pamacs a bajuszportáján. Ezt a szót a nagyanyámtól tanultam, bajuszporta. Apám megkérdezi, hogy honnan szedem ezeket a baromságokat. Kislányom, mondja türelmesen, te az édesanyádtól és tőlem származol. Bólintok, mint aki egy bonyolult tárgyaláson azt a választ kapja, amire számított, de ez nem ingatja meg az eltökéltségét, hanem még jobban megszilárdítja. Sajnos ez nem így van, mondom. Két tenyeremet szabályosan az asztal lapjára helyezem, és minden szót külön hangsúlyozva beszélni kezdek hozzá. Időnként felemelem, majd leeresztem a kezem, nyomatékokat adok a mondanivalómnak. Nem az vagyok, akinek hiszel, akinek látszom. Én nem a ti gyereketek vagyok. Egyáltalán, nem vagyok gyerek. Ahonnan jövök, nincsenek gyerekek és szülők. Felemelem a kezem az asztalról, és lassan visszajetem. Most a kis csendnek adok súlyt. Remélem, hogy megérleli benne a felismerést, hogy semmi nem úgy van, ahogy eddig gondolta, és a viszonyunkat új alapokra kell helyeznünk. Nálunk, folytatom, nincs születés, növekedés, öregedés, halál. Nincs földi értelemben vett család, nincsenek rokonok. A közösség érik, fejlődik, változik, az egyedek készen jönnek létre. Teljes fegyverzetben pattannak ki a létezésbe. Nem értem, mondja apám, miket hadoválsz itt össze. Megbízott vagyok, mondom, különleges ügynök, azzal a feladattal, hogy adatokat gyűjtsék a Földről. Küldetésem befejeződött, feltérképeztem a körülményeket és az emberi egzisztencia aspektusait. A jelentésemet elküldtem a népemnek. Az ember gazdatest, a civilizáció vírus. Jól szervezett intézmények feladata, hogy legkésőbb a kamaszkorra mindenkit megfertőzzenek. Butítás, hergelés, megnyomorítás, züllesztés, megtöretés, agymosás. Ami marad, szórakozni és ölni. A legtompább, a legbambább, a legerőszakosabb, a legvisszataszítóbb a legsikeresebb. Politikus, cégvezető, olimpikon, influenzszer, bemondó, vlogger, kidobó, celeb. Erőtől duzzadó vírushordozók, a társadalom oszlopai. Apám egy perce nem pislog. Nyugodj meg, mondom. A közös időnk véget ért. Nemsokára eltűnök, nem látsz többé. Ne keress, fényévekre leszek innen, egy másik dimenzióban. Köszönöm, amit értem tettél. Köszönöm, hogy jók voltatok ehhez a földi burokhhoz.

Valami ilyesmi beszélgetést tervezek apámmal, és veszek egy nagy levegőt, hogy belevágjak, de megelőz. Mielőtt kinyitnám a szám, afelől érdeklődik lezser társalgási stílusban, hogy mi történt napközben. Meséljek, nagyon kíváncsi, hogy mit tanultam az íróbácsitól. Biztos nagyon okos, és sokat tud az életről. Egy pillanat alatt visszavedlek apuci retardált kislányává. Semmi különös, mondom. Kicsit részletesebben? Jó, gondolom, akkor nézzünk valami mást. Bediktáltam, hogy anyagmozgató vagy, mondom, de a Bácskai Lili jelentkezett, hogy nem anyagmozgató vagy, hanem egy ismert bűnöző. Apa épp belekortyol a sörbe, majdnem kiköpi. Lili szerint idegenek lakásából lopsz el dolgokat. Apám arca szürke. Bűnöző vagy, a Lili mondta a Sándor bácsinak, hogy ezt írja be a megfelelő rubrikába.

A tévében most egy programozható fondüfőzőt reklámoznak. Okosfondü. Folyik a sárga krém a pirítóson. Apa bámul a semmibe. Nem vesz levegőt, mintha a belégzéssel valami mérges gázt is magába kellene szívnia. Kislányom, mondja, de nem tudja folytatni. A Lili apukája, mondom, valami fejés a Pszichotévénél, és már egy ideje figyelnek téged. Ma is egész nap követtek. Felvették, hogy mit csinálsz. Ez a lakás is be van kamerázva.

Feláll, körbetekint, mintha most látná meg, amit évek óta néz. Mindjárt kezdődik a műsor, mondom, a reklám után. Apám kriptahangon: milyen műsor? Hát, a kandi kamerás. Apa, tényleg bűnöző vagy? Hallom a hangomban az alig leplezett rajongást. Arca megrándul, kinyílik a szája. Mintha kiáltani akarna, ajka megvonaglik.

A képernyőn a mai reggel a konyhában. A jobb felső sarokban digitális óra mutatja a pontos időt. Kérek inni: tej, narancslé, ásványvíz? A táskámból hiányzik-e valami. Villódzó fények a falon. Egy női hang valamit suttog. Utcai felvétel, ragyogó napsütés, a kijelző szerint előreugrottunk néhány órát. Apám egy kapuban állva hozzáérinti az univerzális pittyentőt az érzékelőhöz, és a kapu kattanva kinyílik. Tök menő a napszemüvege. Megy fel a lépcsőn táskával a kezében. Aztán végig a gangon. Nyugodt párdücléptek. Holnap Lili a táborban azt mondja, apád gazember, de jó pasi. Babrál a zárral, aztán behúzza maga után az ajtót. A napfényben fürdő üres udvar. Száradó gyerekruhák. Egy dongó ül a korláton. Az ablakban fehér macska nyújtózkodik. Elsötétül a kép, kivilágosodik. Az óra megint előreugrott: huszonötkor ment be, ötvenháromkor jön ki. Vállán henger alakú tok. A tévében nézzük, hogy viszi a tévét. Felnéz, egyenesen a napba. Megtorpan, visszafordul. Eltűnik a lakásban, fél perc múlva egy kendővel a fején bukkan elő. Lesiet a lépcsőn. Megint váltás, pár percet átugrunk. A kocsink mellett áll a járdán. Nyitva a csomagtartó. Éles napsütés. Egy kerítés mögül készül a felvétel, rácsok látszanak, törpepálmák, mozog a kamera. Parkoló autók, a négysávos úton gyér forgalom. Elporoszkál egy taxi, aztán egy nyitott turistabusz. Kalapos nénik legyezővel. Apám be akarja tenni a tokot a kocsiba, mikor egy rövidgatyás pasas fut oda hozzá. Lihegve áll előtte, feldúlt arccal rákiált. Arcán patakokban folyik a verejték. Próbál elszántnak tűnni, de látszik, hogy nem veszélyes. Apám abbahagyja a pakolást, és kérdőn néz rá. Állnak egymással szemben. A rövidgatyás mond valamit, mire az apám a tokot a feje fölé emeli. Nem lehet érteni, mi történik. Mintha a földhöz akarná vágni. Az operatőr zihálva veszi a levegőt. A rövidgatyás megtánorodik, felnéz az égbe, és összeesik. Apám leteszi a tokot, a pasas fölé hajol. Fél-

térdre ereszkedve próbálja élesztgetni. Kinyitja a kocsi ajtaját, és a hóna alá nyúlva behúzza az ülésre. A két lábát is beemeli, az ülést hátrahajtja, hogy kényelmes legyen. Vízet vesz elő, rálögyböli a férfi arcára. Valamit beszélnek. Apám befejezi a pakolást, a tévét a csomagtartóba teszi, lecsapja a csomagtartó ajtaját. Beül a kocsiba, elindítja a motort. A pasas fölött áthajolva behúzza a jobboldali ajtót. Leveszi a fejről a kendőt, és a pasas homlokára teszi. Gondolom, megy a légmentes. Beszélgetnek. Apa bólint. Előrefordul, indít, a kocsi kihúzza a járda mellől.

Áll az asztal mellett, szeme a képernyőre tapad. Egyik keze bizonytalanul elindul a távirányító felé. Nézi a tévében, ahogy felszereli a tévét a falra. Lejön a létráról, a távirányítóval kicsévéli a képernyőt. Betekeri, kihengeríti. Mosolyog, a szeme fénylik. Elképzeli, hogy este jókedvre derít a tekeredős képernyővel. A suttogó hang azt mondja, hogy most pedig egy egészen különleges élőkapcsolás következik. Nézzük a tévében, ahogy nézzük a tévét, amiben nézzük a tévében magunkat. Megállítani az időt, továbbpörgetni. Lehagyni a jelent, a jövőt. Kizuhanni a tükörből.

Holnap már nem megyek táborba, nem látom többé Sándor bácsit. Nem írom meg a novellát arról, hogy zajlik nálunk egy átlagos este. Villámlás, mennydörgés, ránk szakad a padlás. Vonyít az elsők a torokrákos bácsi kutyája. Pislákolnak és kialszanak a lámpák. A tévé is kikapcsol, teljes sötét. Szikrázik egy konnektor, füstszag. Apám karnyújtásnyira, zihálva veszi a levegőt, ebből a hangból jövök rá, hogy ő volt az. Autóriasztók, egy helikopter rotorja. Reflektor pásztázza a hámló falat. Hangosbeszélő: urai a helyzetnek, további utasításig ne hagyjuk el az otthonainkat.

